

JUSTITSMINISTERIET

Folketinget
Retsudvalget
Christiansborg
1240 København K

Dato: 7. december 2017
Kontor: Strafferetskontoret
Sagsbeh: Nynne Nytofte-Bæk
Sagsnr.: 2017-0037-0004
Dok.: 597298

Hermed sendes besvarelse af spørgsmål nr. 8 vedrørende forslag til lov om ændring af straffeloven, retsplejeloven og udlændingeloven (Selvstændig bestemmelse om indbrudstyveri) (L 34), som Folketingets Retsudvalg har stillet til justitsministeren den 17. november 2017.

Søren Pape Poulsen

/

Sidsel Kathrine Møller

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

T +45 7226 8400
F +45 3393 3510

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

Spørgsmål nr. 8 fra Folketingets Retsudvalg vedrørende forslag til lov om ændring af straffeloven, retsplejeloven og udlændingeloven (Selvstændig bestemmelse om indbrudstyveri (L 34):

”Ministeren bedes uddybe bemærkningen i svar på L 34 spørgsmål 5 »det er således ikke nok, at gerningsmanden burde have vidst, at der var nogen hjemme«. Betyder det, at en gerningsmand, der ser lys i et hus og en bil parkeret udenfor frifindes, fordi han ikke "vidste", at der var nogen hjemme? Og hvorledes forventer ministeren, at anklagemyndigheden i praksis skal løfte bevisbyrden for, hvad gerningsmanden "vidste", når det, som anført i besvarelsen af spørgsmål 5, ikke er nok at henvise til, hvad gerningsmanden burde have vidst?”

Svar:

1. Med lovforslag nr. L 34 om ændring af straffeloven, retsplejeloven og udlændingeloven (Selvstændig bestemmelse om indbrudstyveri) lægges der bl.a. op til at skærpe straffen for indbrudstyveri begået i beboelse, hvor der under indbruddet har befundet sig personer i hjemmet, når indbrudstyveriet henføres under straffelovens § 285, stk. 1, med en tredjedel i forhold til det gældende straffniveau.

2. Som det fremgår af Justitsministeriets besvarelse af 14. november 2017 af spørgsmål nr. 1 fra Folketingets Retsudvalg vedrørende forslag til lov om ændring af straffeloven, retsplejeloven og udlændingeloven (Selvstændig bestemmelse om indbrudstyveri) (L 34), vil den foreslåede straffskærpelse finde anvendelse, hvor gerningsmanden har haft forsæt med hensyn til at begå indbrudstyveri i beboelse, hvor der har befundet sig personer i hjemmet under indbruddet. Der sigtes herved til alle forsætsgrader, som i dansk ret antages at udgøre direkte forsæt, sandsynlighedsforsæt og eventualitetsforsæt.

Som det fremgår af Justitsministeriets besvarelse af 22. november 2017 af spørgsmål nr. 5 fra Folketingets Retsudvalg vedrørende forslag til lov om ændring af straffeloven, retsplejeloven og udlændingeloven (Selvstændig bestemmelse om indbrudstyveri) (L 34), vil det således ikke være nok, at gerningsmanden burde have vist, at der var nogen hjemme, idet handlingen således ville have været begået uagtsomt.

Afgrænsningen mellem forsæt og uagtsomhed kan overordnet beskrives således, at det afgørende for vurderingen af, om gerningsmanden har forsæt til en forbrydelse, er, hvad gerningsmanden faktisk har tænkt og indset,

mens det afgørende for uagtsomhedsbedømmelsen er, hvad gerningsmanden burde have tænkt eller indset.

Om de ovennævnte forsætsgrader kan det i øvrigt generelt oplyses, at direkte forsæt bl.a. omfatter at handle for (tilstræbe), at en kriminaliseret følge skal indtræde – f.eks. at have til hensigt at dræbe, jf. straffelovens § 237. Hvor det ikke er følgen men selve handlingen, der er kriminaliseret, omfattes også at handle med viden eller anden sikker bevidsthed om forholdene – f.eks. ved at overdrage en betydelig mængde heroin med viden om, at det er heroin, jf. straffelovens § 191.

Sandsynlighedsforsættet foreligger, hvis gerningsmanden uden at tilstræbe følgen indser dens indtræden som overvejende sandsynlig – f.eks. ved et knivstik at anse det som overvejende sandsynligt, at den ramte vil blive dræbt – eller at de kriminaliserede omstændigheder er tilstede – f.eks. ved hæleri, at han anser det for overvejende sandsynligt, at en købt vare er stjålet. Der er i dag i teorien nok enighed om, at det er tilstrækkelig, at sandsynligheden er over 50%.

Endelig omfatter eventualitetsforsættet bl.a. den situation, hvor gerningsmanden har set en følge eller et gerningsmoment som muligt og accepteret dette.

For så vidt angår beskrivelsen af forsætsgraderne henvises der i det hele til Kommenteret straffelov, Almindelig del, side 242-250, 10. omarbejdede udgave, af Vagn Greve, Poul Dahl Jensen og Gorm Toftegaard Nielsen, Jurist- og Økonomforbundets Forlag, fra 2013.

3. Det vil i sidste ende være op til domstolene på baggrund af samtlige omstændigheder i sagen konkret i det enkelte tilfælde at vurdere, om en person der er tiltalt for indbrudstyveri har haft det fornødne forsæt med hensyn til, at der under indbrudstyveri begået i beboelse har befundet sig personer i hjemmet, og om der i lyset heraf skal udmåles en skærpet straf.

Det vil således også være domstolene der i det i spørgsmålet anførte eksempel skal vurdere, om det forhold, at der er lys i huset og en bil parkeret udenfor, i samspil med sagens øvrige omstændigheder medfører, at gerningsmanden har det fornødne forsæt.

Det er således fortsat Justitsministeriets opfattelse, at den foreslåede strafskærpelse i lyset af de i dansk ret anvendte forsætsgrader vil blive anvendt i praksis.